

¹²Azután szólt Jézus ahhoz is, aki őt meghívta: *Ha ebédet vagy vacsorát készítesz, ne a barátaidat hívd meg, ne is a testvéreidet, a rokonaidat vagy a gazdag szomszédaidat, nehogy viszonzásul ők is meghívjanak téged.* ¹³Hanem ha vendégséget rendezel, szegényeket, nyomorékokat, sántákat, vakokat hívjál meg, ¹⁴és boldog leszel, mert nincs miből viszonzniuk. Te pedig viszonzásban részesülsz majd az igazak feltámadásakor.

Kegyelem által remélő gyülekezet!

Viszonzás. Mi éri meg?

Sohasem voltam jó a csere-berelésben, vagy legalább is mások visszajelzése gyakran ez volt. Gyermekkoromban például én is gyűjtöttem a kosaras-kártyákat és persze ment a nagy cserélgetés az iskolában, barátokkal, szomszédokkal. Minden kártyának meg volt a maga értéke a simától a hologramoson át, egészen a nagyon ritka és extra kártyáig, és persze az sem volt mindegy, hogy melyik csapatról, vagy sztárjátékosról van szó. Kezdő gyűjtőként én is a kártyák általánosan elfogadott értéke szerint próbáltam minél értékesebbekre szert tenni. Aztán ez a fajta gyarapodás számomra viszonylag gyorsan üressé, értelmetlenné vált. Lett egy kedvenc csapatom és játékosom és inkább ezek kártyáit próbáltam összegyűjteni. Mások számára több alkalommal is érthetetlen volt, hogy miért adok ki a kezemből egy-egy értékesebb kártyát olyanokért cserébe, melyek köztudottan nem érnek annyit. Ez neked megéri? – jött szembe a kérdés. És igen, az általános vélekedés gyakran lett az, hogy én veszítettem a cserén. Számomra azonban már más jelentett értéket.

Mi éri meg?

Igeszakaszunk szépen kapcsolódik a múlt heti textusunkhoz, a Magvető példázatának magyarázatához Máté evangéliumából. Azt mondtam egy hete, hogy Jézus, akár az „A pazarló Magvető” címet is adhatná példázatának. Ma pedig azt láthatjuk meg Jézus szavaiban, hogy minket is hasonló pazarlásra, azaz nem a lehetséges hozamot figyelő magvetésre hív.

Isten példáján, az Atya példáján a gyermek, mi is tanuljunk. Ne a számolgatásod, az egyenérték megtalálása legyen a célod, hanem add mindenki felé a szereteted legjavát! Lesznek-e csalódások és fájó válaszok? Igen, lesznek! De te mindezekkel együtt félelem nélkül vethetsz! Nem a termésben bízva, hanem Isten kegyelmében!

De hogyan? Hogyan működhet ez a gyakorlatban? A világban minden a fejlődésről, az előre haladásról, az előrébb lépésről, a jó kapcsolatok kialakításáról szól, ha ellene megyek ezeknek a törvényeknek, akkor kismizmiznek, akkor szép lassan elveszítek mindent! Ha pedig nem marad semmim, egy senki leszek, akkor hogyan tudom majd jobb irányba segíteni a körülöttem lévőket? Hogyan tudok majd hatást gyakorolni erő, kapcsolatok és hatalom nélkül? – Farkas törvények uralta világ. „*Íme, elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.*” (Lk 10, 3) Így indítja el Jézus a tanítványait a szolgálatba, az ő útját járó misszióba. Mert Jézus ügye sohasem a hatalomról szólt és soha nem is vesztet el a hatalom, vagy a hatalmasok szürkeségében – vagy fekete, vörös, narancs, esetleg lilaságában. A kegyelem, a könyörület, a szeretet evangéliumának mindig élőknek és emberi megalkuvás nélkül cselekvőnek kell maradnia, minden ember között és fölött.

Krisztus követése nem válhat demagógiává, vagy „dumagógiává”. Ha a könyörület, a megértés, a békességre törekvés, a szeretet csak szép eszmékké, jól hangzó propaganda szavakká válnak a mi életünkben is és nincsenek mögöttük a hitből, az Úrban való őszinte bizalomból fakadó tetteink, azaz, ha nincsenek látható gyümölcseink, akkor mi is a terméketlen fügefafa (Lk 13, 6-9) megtestesült példái vagyunk.

Tehát hogyan lehetek én ebben a világban könyörületes, békességre törekvő, alázatos szívű? Hogyan működhet mindez? Éppen erre a sokakat gúzsba kötő kérdésre ad választ mai textusunkkal Jézus. Bárányok, de nem tévelygő, elveszett jószágok, hanem a jó pásztor oltalma alatt élők vagyunk.

„*Te pedig viszonzásban részesülsz majd az igazak feltámadásakor.*” Elsőre még talán ellentmondásnak is tűnik sokak számára mai textusunk, hogy Jézus épp azzal kezdi, hogy nagyon pontosan körüljárja, hogy semmiképp se olyanokat hívjon meg a házigazda, akiktől bármiféle viszonzást várhat, hanem olyanok felé forduljon, akik semmit sem tudnak adni, hanem teljes mértékben rászorúlnak arra, hogy kapjanak. Ennek ellenére az lenne a feloldás, hogy majd mégis viszonzásban részesülünk? Most akkor van viszonzás, vagy nincs? Az ígéret tekintetében tud úgy gondolkodni a házigazda, hogy nem vár semmit? Hiszen épp Jézus ígér viszonzást!

Lépünk ki a képekből, mielőtt összezavarodnánk és gondoljuk át így a kérdést: Ellentmondás-e az isteni viszonzásba vetett reménység?

Talán még így is zavaros a kép, hívjunk hát segítségre néhány igehelyet a megértéshez! Pál kolosséiakhoz írt levelében olvassuk a következőket: „*Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek, tudván, hogy ti viszonzásul megkapjátok az Úrtól az örökséget. Az Úr Krisztusnak szolgáljatok!*” (Kol 3, 23-24) Szolgálni Krisztusnak, jó lélekkel, az Úr előtt és nem az emberek előtt. Könnyű így szolgálni, könnyű így vendégeket hívni? Elengedni minden földi viszonzást és dicsőséget és teljesen az Úrra bízod magadat? Nem csak a tetteink, a hitünk számára is kemény próba ez. Máté evangéliumában ezeket olvassuk: „*Te pedig amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb, hogy adakozásod rejtve maradjon; és majd a te Atyád, aki látja a rejtett dolgokat, megjutalmaz téged.*” (Mt 6, 3-4), illetve; „*Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged.*” (Mt 6, 6) Majd a Hegyi beszédben tovább haladva: „*Te pedig, ha böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megjutalmaz téged.*” (Mt 6, 18)

Jutalom és viszonzás. Nem éppen keresztényinek, nem túl alázatosnak tűnő kifejezések. Valahogy nem illenek össze az alapvetően elvárt bűnbánó keresztényi magatartással. Mintha csak elvárnál valamit Istentől, mintha lenne valami célod vele kapcsolatban, mintha előre remélnél Tőle valamit. Tegyük fel, hogy ez valóban rossz dolog! Van értelme takargatni előtte? Van értelme úgy tenni, mintha más lenne a szíved szándéka, mintha más lenne a vágyakozás, a reménység benned? „*a te Atyád pedig látja, ami titokban történik*” Ismer téged, minden kívánságod, vágyad, reménységed, az összes kimondott, vagy ki nem mondott imádat. Látja minden tettetted mögött a szereteted, a próbálkozásod, a félelmed, a képmutatásod, az irigységed. Látja a szíved őszinte szándékát. Lenne hát bármi értelme, ha takargatnod kellene előtte a reményed, a várakozásod? Nem, és nem is kér, vagy vár ilyesmit, hiszen ezekben semmi rossz nincsen. Sőt! Éppen ennek a reménységnek, az őszinte akaratnak kellene megformálódnia benned és meghatározni! Sokszor azonban annyira bűnbánatos, annyira halk és alázatos életet képzelünk el, mint Krisztust követő élet, hogy elfelejtjük, hogy mi az evangélium. Egy olyan jó hír hordozói kell, hogy legyünk, amely a kegyelem, a megváltás örömhírét tartalmazza. Ebben a világban, mikor sokszor összekeverednek fogalmak, mint toleráns és hitehagyó, békességre törekvő és önmegtágadó, nagyon könnyű elfelejteni, hogy igenis az határoz meg, hogy én Istenhez tartozó vagyok, hogy az Ő teljes kegyelmébe és szeretetébe vágyom, és hogy az a reménységem, a kívánságom, a vágyam, az akaratom, a céloom, hogy Nála legyen nekem békességem, hogy az Ő asztalánál legyen nekem is helyem.

Ez nem felfuvalkodott, törtető akarat, amiért szégyenkezned kellene, hogy erre törekszel földi életed során, hanem a Krisztusban kapott kegyelem, az ajándékba kapott igemag. A hitmag, a meghívás, amit kaptál. Amely növekszik és indít téged. Indít: imádságra, bűnbánatra, öröme, hála, dicséretre, adakozásra, bűnbocsánatra és szeretetből fakadó könyörület, önzetlen tettekre. Indít, te pedig minden egyes esetben döntesz, hogy indulsz-e, vagy inkább megtorpansz a félelmeid miatt. Pedig feladatod, küldetésed van a világban. Igen, báránként a farkasok között; Krisztus követése. De szükség van Isten igéjére, a szeretet igéjére a világban. Mert, ahogy egy népszerű magyar zenekar egyik dalszövegében is hangzik: „... *szeretet nélkül minden ház üres, Minden városka lakatlan. Minden zseni ügyetlen, Céltalan üzenet a palackban.*”

A jó pásztor hív téged a szolgálatba és Ő ad utat neked is, még ha ez nem is könnyű számodra. Mert a korábban feltett kérdés: „*De hogyan? Hogyan működhet ez a gyakorlatban?*” - valóban sokszor köt gúzsba.

Amikor a kosaras-kártyák gyűjtésekor már nem a közvélekedés szerinti értéket kerestem, hanem azt, ami valóban értéket hordozott a számomra, akkor vált igazán örömtelivé és nem divattevékenységgé ez a hobbi.

Ha nem azokat a bizonyos farkastörvényeket vallod többé meghatározónak az életedben, ha nem a sérelmeidet, a gyengeségeidet, vagy az etnikai, nemi, anyagi, felekezeti, korbéli jellemzőket tartod a meghatározónak, akkor boldogan és őszintén fogsz tudni leülni egy asztalhoz nem csak olyanokkal, akik szintén megtapasztalták és megértették, hogy nem féltetniük kell magukat, azt, amijük van, hanem hálával megosztani mindenüket. Mert amid van, azt mind az Isten kegyelméből kaptad és adhatod másoknak. Úgy az ételt az asztalodnál, mint néhány szeretetteljes szót, egy bűnbocsátó ölelést, vagy mint az Istenbe

vetett reménységedet. Ne szégyelld, ne takargasd, vagy tagadd az Atya viszonzására való reménységedet! Mert te, aki tudod, hogy Krisztus nem kérdezte rád tekintve, hogy „*Megéri?*”, érthető, hogy arra vágysz, hogy a mindenható Isten teljességében tapasztalhasd meg, hogy az Isten szeretet (1Jn 4, 8b). Állítsd Krisztus szolgálatába az életed! Merd megfogadni az úrvacsorai liturgiában elhangzó elbocsátó áldás szavait: „*Tegyetek bizonysgot szeretetéről! Akik megtapasztalták a bűnbocsánat örömét, építsétek a testvéri közösséget az emberek között megbocsátással és önfeláldozó szeretettel!*” Ámen